

ting i Gerningen har vist baade ved Finanslovens Behandling og ogsaa ved Behandlingen af de øvrige Lovforslag, at man ikke har været til Ginds paa nogen Maade at lægge Sten i Vejen for den nuværende Regering. For mit Vedkommende maa jeg faa Lov til at sige, at jeg som Medlem af Toldkommissionen har været med til meget betydelige Indrømmelser. Jeg vil ogsaa sige, at Toldkommissionens Mindretal har gjort større Indrømmelser, end noget som helst tidligere Folketing har gjort, og jeg er ikke fed af, at jeg har gjort disse Indrømmelser, tværtimod, jeg er meget vel tilfreds med, at jeg har gjort det. Jeg havde nemlig derigennem Haab om, at det skulde lykkes os nu endelig at komme til et Resultat med Hensyn til Toldrevisionen, og vi have da ogsaa set, at det har baaret i hvert Fald i Kommissionen nogen øjeblikkelig Frugt, idet man har opnaaet forskellige Indrømmelser ogsaa fra anden Side — det skal villig erkendes. Jeg skal videre sige, at det altid har været min Hensigt for denne Sags Vedkommende fremdeles at gøre, hvad der staar i min Magt for at faa et Resultat ud deraf, og jeg ved ikke rettere, end at det er gennemgaaende den Opfattelse, som har gjort sig gældende hos mine Meningsfæller ikke blot med Hensyn til Skattelovene, men ogsaa med Hensyn til Rigsdagens Arbejde i det hele taget. Man er villig til at strække sig, saa vidt man kan, og gøre, hvad man formaar for at faa noget ud af den store, den umaadelige Masse af Lovforslag, der i denne Samling ligger paa begge Tingenes Bord.

Saa, jeg skal indstrænke mig til disse Bemærkninger og slutte med at udtale Haabet om, at det alligevel maatte lykkes os at komme til en Forstaaelse, at det ikke skal komme til at se Helt saa alvorligt ud, som det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) syntes at spaa om, idet han udtalte, at man muligvis gif en Konflikt i Møde, men, som sagt, at det maatte lykkes os at komme til en Forstaaelse. Det er mit Ønske og mit Haab, og det vil jeg og mine Meningsfæller i hvert Fald arbejde paa, saa godt vi formaa, men der er jo visse Grænser, vi ikke kunne overstride. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Finanslooforslag til det høje Tings Velvilje.

Strup: Naar jeg har begæret Ordet, er det ikke for at udtale mig om de Strids spørgsmål, der have været mellem den højtærede Regering og det andet Ting, og som den højtærede Regering jo har gjort saa fuldstændig Rede for fra sit Stændpunkt;

det er heller ikke for at føje noget til, hvad den mangeaarige Ordfører for Landstingets Finansudvalg har udtalt. Dertil har jeg intet at føje, kun det at bemærke, at jeg fuldt ud kan slutte mig til, og jeg tror, at Landstingets store Flertal fuldt ud vil slutte sig til hans Udtalelser. Hvorfor jeg har begæret Ordet, er egentlig kun for at rette et Spørgsmaal til den højtærede Kultusminister. Spørgsmaalet kan synes at være forholdsvis ubetydeligt, men det vil kunne faa i alt Fald for mig, og jeg tror for flere, væsentlig Betydning for Behandlingen paa denne Sags videre Gang. Spørgsmaalet angaar en Post, der findes paa det foreliggende Forslag paa § 26 IV. 7. Det er de 700,000 Kr., der opføres der som midlertidigt Tilskud til Skolefondene til Lønningstillæg til Skolelærere. Den højtærede Kultusminister gjorde Rede for, hvorledes dette forøgede Beløb stod i Forhold til de ham bekendte Resultater af den nu i 1896 foretagne Omregulering af Skolelærerembeder, eller rettere Fastsættelse af Reguleringssummen for Skolelærerembederne. Dersom jeg har forstaaet den ærede Kultusminister ret, er Forholdet jo det, at af dette Tillæg — de 200,000 Kr. mere — der forlanges i Aar, vil kun behøves omtrent 50,000 Kr. for at retablere Værdien af de enkelte Procent, med andre Ord: det Tilskud, som Lærerne vilde have faaet, naar ikke Reguleringssummerne vare blevne nedsatte og derigennem en større Mængde var falden til at nyde godt af Tillæget. Det vil jo erindres, at i 1887—88 blev der paa Basis af den den Gang foretagne Omregulering af Skolelærerembederne villig bevilget af Rigsdagen 100,000 Kr.s Tillæg til dette midlertidige Tilskud, der den Gang kun var 300,000 Kr., netop af samme Grund: den betydelige Forandring, der var foregaaet i Mellemtiden. Forøgelsen af Skolelærerembederne og Forøgelsen af deres Antal, der vare berettigede til at faa Andel i Tillæget derved, at deres Løn ikke vilde komme til at overstige 1600 Kr. Dersom man vilde anvende samme Regel nu, er det aabenlyst — i alt Fald er jeg ikke i Tvivl derom — at der vilde i Stedet for de 200,000 Kr., der ere begærede, kun kunne behøves 50,000 Kr. Den højtærede Kultusminister bemærkede, at de andre 150,000 Kr. saa vilde komme til Rytte som en Forhøjelse over hele Lønnen. Det er galt, idet Værdien af den enkelte Procent jo derved vil blive betydelig forøget. Jeg vil sige, at jeg meget vanskeligt vil kunne slutte mig til dette. Det vilde jo være at give et midlertidigt Tillæg — den højtærede Ministeren mente jo, at det kun vilde være